

Όταν η αγάπη «παιδεύει.»

/ Γενικά Θέματα / Ορθόδοξη πίστη

«Ον αγαπά Κύριος παιδεύει. Ποιά η ερμηνεία αυτής της φράσης; Οι πολέμιοι του Χριστιανισμού λένε: Αφού ο Θεός παιδεύει αυτούς που αγαπάει, καλύτερα να μην πιστεύουμε. Ύστερα δεν είναι παθητική και μοιρολατρική μια τέτοια αντιμετώπιση εκ μέρους των Χριστιανών; Τι διαφορά έχει ο Χριστιανισμός από τις άλλες θρησκείες και μάλιστα από τον Βουδισμό και τον Μωαμεθανισμό που διδάσκουν την απάθεια;...»

Ο στίχος αυτός αποτελεί μέρος περικοπής από την προς Εβραίους επιστολή του αποστόλου Παύλου (κεφ. ιβ´ στ. 1-13). Ως μεμονωμένος στίχος, από όπου και έχει φερθεί εδώ, βρίσκεται στις Παροιμίες Σολομώντος (γ´ 12). Ο απόστολος Παύλος τον επαναλαμβάνει, τον ερμηνεύει και τον αναπτύσσει με τρόπο πειστικό. Ξεκινάει από τις δοκιμασίες και τις θλίψεις των μαρτύρων της πίστεως. Τι τράβηξαν και τι απερίγραπτα μαρτύρια υπέμειναν, για να μην προδώσουν την πίστη τους, αλλά να μείνουν πιστοί στο Θεό! Όλα αυτά τα γνώριζε ο Θεός και τα επέτρεψε, όχι για να τους τιμωρήσει, όχι να τους συντρίψει, αλλά να τους αναδείξει. Μικρού χρόνου η δοκιμασία και ο πόνος, μακρά όμως η τιμή και η δόξα και στη γη αυτή και στον ουρανό. Αυτούς τους μάρτυρες τους προβάλλει ο θείος Παύλος ως υποδείγματα θάρρους και υπομονής και ως πηγή εμπνεύσεως και παραδειγματισμού. Τι μας λέει;

Έχουμε ολόγυρά μας μεγάλο νέφος μαρτύρων που μαρτύρησαν για την πίστη τους κι εμείς κατά το παράδειγμά τους ας τρέχουμε με υπομονή και επιμονή τον αγώνα που βρίσκεται μπροστά μας. Στην προσπάθειά μας αυτή ας έχουμε στραμμένο αδιάκοπα το βλέμμα μας στον αρχηγό της πίστεώς μας, τον Χριστό, τον εμπνευστή των μαρτύρων. Αυτός μας άφησε μοναδικό παράδειγμα υπομονής και καρτερίας με τη σταυρική θυσία Του. Σκεφθείτε τι υπέστη και τι υπέμεινε από τους σταυρωτές του, για να μη λιποψυχήσετε και αποθαρρυνθείτε. Άλλωστε δεν συγκρίνονται οι δικές σας δοκιμασίες με την καταφρόνια και τους εξευτελισμούς Εκείνου. Και όμως ξεχάσατε την παρηγοριά και την προτροπή του Θεού, που μας απευθύνει, σαν παιδιά Του που είμαστε, και μας λέει: Παιδί μου, μην παραμελείς και μη βγάζεις από τη σκέψη σου την ωφέλεια και την παιδαγωγία των θλίψεων που σου δίνει ο Κύριος και μην αποθαρρύνεσαι όταν ελέγχεσαι από Αυτόν. Γιατί εκείνον που αγαπάει ο Κύριος τον παιδαγωγεί με θλίψεις και δοκιμάζει καθένα που τον δέχεται σαν παιδί του. Και συνεχίζει;

Αν δείχνετε υπομονή και δεχόσαστε την παιδαγωγία του Κυρίου μην ξεχνάτε πως ο Θεός φέρεται σε σας σαν σε παιδιά Του. Γιατί ποιο παιδί δεν παιδαγωγεί ο πατέρας του; Αν είσατε χωρίς παιδαγωγία, τότε σημαίνει πως δεν είσατε γνήσια παιδιά του Θεού. Οι καλοί πατέρες πάντοτε παιδαγωγούν τα παιδιά τους για το καλό τους, έστω κι αν κάνουν οι ίδιοι λάθη. Ο Θεός όμως μας παιδαγωγεί για το συμφέρον μας, για να γίνουμε μέτοχοι της αγιότητας και της δόξας Του.

Κάθε παιδαγωγία, όσο χρόνο διαρκεί, δεν φαίνεται να φέρνει χαρά αλλά λύπη. Ύστερα όμως έρχονται τα ευχάριστα αποτελέσματα, πλούσιοι και ώριμοι πνευματικοί καρποί. Λοιπόν μην αποθαρρύνεσθε, αλλά σηκώστε και χαλυβδώστε τα πεσμένα κάτω χέρια σας και τα παραλυμένα γόνατά σας.

Παιδαγωγεί, λοιπόν, ο Θεός και δοκιμάζει και επιτρέπει θλίψεις «επί το συμφέρον, εις το μεταλαβείν της αγιότητος αυτού». Κίνητρο η αγάπη και αποκλειστικός σκοπός η ωφέλεια και το συμφέρον του δοκιμαζομένου. Εδώ όμως είναι ο

προβληματισμός, η απορία η και η αντίδραση μερικών: Τι να τις κάνω τις θλίψεις; Μου είναι τόσο ενοχλητικές. Θα ήταν καλύτερα να λείπουν. Ξεχνάμε στις περιπτώσεις αυτές πως χωρίς παιδαγωγία, άσκηση, γυμνασία, κακοπάθεια, προσπάθεια, αγώνα σκληρό, δεν υπάρχει πουθενά πρόοδος, δημιουργία. Ο μαθητής που δεν κοπιάζει, που δεν έμαθε να κάνει θυσίες για την πρόοδό του, να υποβάλλεται σε διάφορες στερήσεις, συχνά να κακοπαθεί χάριν ενός υψηλού σκοπού, δεν θα κάνει τίποτα μεγάλο στη ζωή του. Είπαν και είναι σωστό, πως το χαϊδεμένο και καλομαθημένο παιδί, είναι το χαλασμένο παιδί. Γονείς που δεν έκαναν τα παιδιά τους ποτέ να κλάψουν, θα κλάψουν οι ίδιοι αργότερα γι' αυτά. Γονείς που σκληραγώγησαν τα παιδιά τους δρέπουν τους καρπούς της προόδου και της ευγνωμοσύνης τους.

«Πάσα παιδαγωγία, όσο διαρκεί η παίδευση δεν φαίνεται να προξενεί χαρά, αλλά προκαλεί λύπη, ύστερα όμως ανταμείβει, αυτούς που παιδαγωγήθηκαν και γυμνάσθηκαν, με καρπούς ειρήνης, δικαιοσύνης και αγιότητας!» (Εβρ. ιβ'11). Δεν φαίνεται η δοκιμασία σαν αφορμή χαράς, αλλά λύπης. Στην ουσία όμως είναι αφορμή χαράς. Οι ρίζες της παιδείας δεν είναι γλυκές. Είναι πικρές. Ύστερα όμως οι καρποί είναι γλυκύτατοι. Ο γυμναστής που θέλει να καταρτίσει και να αναδείξει τον αθλητή δεν τον καλοπιάνει, δεν τον αφήνει σε ησυχία ούτε φοβάται μήπως κακοπάθει. Τι κάνει;

Τον γυμνάζει συνεχώς, τον κουράζει με κοπιαστικές ασκήσεις, τον υποβάλλει σε στερήσεις και τόσα άλλα με αντικειμενικό σκοπό να τον προπονήσει σωστά και να τον κάνει πρωταθλητή. Ακριβώς γιατί το κίνητρό του είναι το ενδιαφέρον και η αγάπη.

πηγή : Ορθόδοξον Χριστιανικόν Περιοδικόν.

Όργανον Αδελφότητος Θεολόγων η «ΖΩΗ»

Πηγή: en-ypomoni-akymento.blogspot.gr